

[Weikop.]

Jeg kan ikke rigtig overse, hvad forbudet imod at tilbageholde arbejds løn til dækning af skyld i marketenderier for stærkt øl er værd. Dette punkt har man allerede været inde på. Hvis arbejds løn kan tilbageholdes til dækning af skyld for mad og tobak, så kan man bare stifte gæld for sådanne varer, for hvilke der kan tilbageholdes arbejds løn; og ølgæld kan vel, når det kommer til stykket, stiftes hos bestyreren, der så selv må løbe risikoen for, at gælden bliver indfriet.

Man skal vistnok — det vil jeg gerne sige tilsidst — i det hele passe på, at man ikke får altfor mange formynderregler, som ikke har nogen nævneværdig betydning, blot fordi man nu i disse forhold skal lovgive for de fem procent, der ikke kan forvalte deres egne sager — det er vist stort set det, det drejer sig om.

Jeg ved meget vel, at der på dette punkt kan fremsættes mange forskellige synspunkter, og der er også indenfor min gruppe forskellige synspunkter vedrørende disse spørgsmål. Men når alt kommer til alt, tror jeg alligevel, alle er enige om, at man nøje må efterprøve lovgivningsbestemmelser på dette område for at undgå det værste, der kan ske, nemlig at der gennemføres bestemmelser, som man på forhånd ved ikke kan overholdes eller i hvert fald meget vanskeligt kan overholdes. Når det er sagt, kan jeg tilføje, at vi vil meget gerne deltage i et udvalgsarbejde og derunder efterprøve de foreslåede bestemmelser.

Aage Fogh: De foregående talere har allerede gjort opmærksom på, at vi ved behandlingen af denne lovgivning bevæger os på et forholdsvis ømfindtligt område, og der er derfor ingen grund til, at jeg spilder tid med en nærmere omtale heraf. Jeg kan derfor straks gå over til nogle bemærkninger om nogle af de paragraffer, som vi kan tiltræde helt ud i den udformning, de har.

Den første paragraf, jeg har bemærkninger at gøre til, er lovforslagets § 8, som drejer sig om retten til at anvende betegnelsen hotel. Jeg forstår af kommissionsbetænkningen, at vedtagelsen af det forslag, der er stillet fra anden side med hensyn til, hvilke betingelser der måtte stilles, for at hotelvirksomhed kunne godkendes, ville

medføre, at kun ca. 20 pct. af de institutioner, der i dag hedder hoteller, ville blive godkendt i fremtiden, og derfor forstår jeg meget vel, at dette forslag ikke er optaget i lovforslaget. Men de betæneligheder, den højtærede minister har næret på dette punkt, har givet mig så store betæneligheder, at jeg ikke kan give tilslutning til, at ministeren ifølge § 8 får bemyndigelse til at fastsætte reglerne for benyttelsen af betegnelsen hotel. Jeg tror, det vil være rigtigere, at § 8 udgår, og at de lokale bevillingsmyndigheder får afgørelsen på dette område. Forholdet er jo også det, at de krav, der må stilles til et hotel i København, ikke falder sammen med de krav, der må stilles til et hotel i en by ude i landet.

En anden paragraf, som vi har afgjorte betæneligheder ved, er den, der omhandler bevillingsnævnene. Nu har jeg bemærket, at et par af de foregående talere har hævdet den opfattelse, at overbevillingsnævnets bemyndigelse skulle indskrænkes. Jeg tror ikke, det ville være rigtigt; for mig står det sådan, at så stor en part som muligt skal henlægges til de lokale myndigheder, men at der er en vis grænse, indenfor hvilken det er naturligt at overbevillingsnævnet har hovedindflydelsen, og den grænse synes jeg er ramt meget godt i den pågældende paragraf i lovforslaget. Derfor kan jeg tiltræde den.

Spørgsmålet om, hvorvidt en restauratør kan være medlem af bevillingsnævnet, giver selvfølgelig også anledning til overvejelser. Rent umiddelbart er det vel sådan, at den bestemmelse i lovforslaget, som kort og godt siger, at en restauratør ikke kan indvælges i bevillingsnævnet, af mange mennesker føles som en diskriminering af restauratørstanden. Nægtes kan det selvfølgelig ikke, at der landet over findes mange restauratører, der ville være udmærkede medlemmer af bevillingsnævnene; men på den anden side må man også indrømme, at bevillingsnævnene i mange, mange tilfælde skal afgøre sager, der vedrører kolleger til disse restauratører, og derfor er jeg — efter at have vejet for og imod — kommet til det resultat, at den form, lovforslaget har fået, er den rette; ikke fordi jeg nærer mistro til restauratørerne eller har den opfattelse, at det ikke skulle være muligt i en by at finde en velegnet restauratør, men fordi han som